

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njeđzelske lopjeno. ◁

Wudawa so kóždy sobotu w Esmererjez knihiczišczereni w Budyšchinje a je tam sa štwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacž.

3. njeđzela po swjatej Trojizy.

1. Wóbj. 1, 26. 27. Wóh džěsche: Stwořmy
człowjeka s namjo k naschej podomnosćzi
a njeh knježa na rybach w morju a
na ptakach pod njebjekami a na wschitkej
semi — — —

Schtož nam biblija na přerich papjerkach powjeda, to je nam kaž lube nalěczo. Tehdy pschi spocžatku wschěch wězow pschinješe semja s woju selenosć a plody. Swěrnjata so pocžachu hibacž rod njebjom wošrijedž trawy a kwětkow a ptaczi s wož hlóš slyšacž dachu. A do teho wscheho stupi człowjek, so by so nade wsčěm sradował, semju wužiwał a Bóhu žiwy byl.

Něschto woschewjaze, schtož nam džěška Bože słowo praji: „Stwořmy człowjeka — so by knježil na semi — s namjo k naschej podomnosćzi.“ Děczo je do kraja sa-
czahnyło. Stwjelza pod kóžu padaja. Nam je wošebje s džiwanjom na tutón czas, hdžež ludy s najšlynschimi mozami s mjercze na so džěja a móz a mlodosć hinje, druhdy tak želniwje wotolo wutrobu: Njeje to hižom bóle kaž našymy podomnosć? Njebliži so posłedni czas s wěta? „Knježe, ja s bym twój podrožnik a zasobnik na semi.“ Tola do teho njeh tebi klinczi:

Sraduj so, człowiske džěczo, ty s by s namjo
k Božej podomnosćzi.

Dži won a hladaj, człowiske džěczo! Stup do stwórbje, a roshladuj so mjes tymi žiwymi stwórenjemi! Ty s by najwyschshi we stwórbje! „So by knježil na rybach“, tak džěsche Wóh pschi spocžatku; rybow pucž dže delkach

a człowjek je s wudu toji. „Na ptakach pod njebjekami“ — jich schčežka psches powětr wjedže, ale człowjek je tež došahuje. Njeje wón sam nawuknył porno nim psches loft a wětry so posbėhnycž a lětacž? Skót je slynschi s wulkeho džěla dnžli my. Ale ty, ratarjo, jón do spschaha bjerjesch, so tebi słuži a semju wobdžěla! Tónle czězki czas dyrbi pomhacž nam pschenjesč. Wón sam? Nė, wjazny; człowjek knježi, praji pskmo, „na zylej semi“. Wschudžom jeho ruka nuts pschima a jeho rosom semju, woheń, wodu, paru a milinu do s wojeje słužby wošmje. O, schto ma to prajicž, so s wědomnosćzu sibi slynu pomoz, srašchnu woboru k sežiwjenju kaž k schitowanju kraja, žony a džěczy napschecziwo slym napravimy! Bože džiwne mozy we stwórbje wuslědžo sežinimy so s knjesom mjes ludami! Człowiske džěczo, ty s by s knjesom na semi! Ty nosyšch Bože s namjo na czole, jako rosom, wolu, pomjatk! Džěczo Wjěschneho, džakuj tež so Wótzej, to je tvoje najwyschsche prawo, so s měsch teho posnacž s khwalenjom a modlenjom, kiž je cze stworił.

„Stwořmy“, tak džěsche tón kral majestoscze we s wojeje wschehomozy a mudrosćzi. A jeho słowo běsche tak wjele kaž skutk. Nasch Wóh je na njebjekach, wón czini wschitko, schtož chze. A my jemu najbliže stejimy, my człowiske džěczy. Nam s woje najlěpsche kubla wudžěla — ta dobra wutroba Stworicžela a Wótza! My s by s namjo k jeho podomnosćzi. Njeje wěrnjo, so bychmy tež my s jasnym wóczkom a s lubosćziwej wutrobu na semi skutkowali! Bjes praschenja — skutkowacž mamy, dale pschicacž dyrbi człowjestwo! Stworicžel je nas k rošiw-
wanju stworił. Hdž sibi myšlimy, tak stari něhdy nje-

wjedro jako ropot njebieskich wójnskich wojsow wobhladowachu, mjes tym so my blysk wotwodzujemy a jeho schriczku wot jeneho dzela semje k druhemu wodzimy, so by powjesce mera a lubosce flawa. Hdyž tam kuslat w czornym kraju ludzi tyschi se swojimi scherjenjemi, mjes tym so my Bože dzeci k Wótzowej wutrobje, kiž s nami derje meni, kladzemy. Hdyž tam schlosa (niewólnik) pod schudom czwilerja skwli a se belu a s popjerjom w ranach na zahatych pruhach flónza mrje, mjes tym so my rany khorych a w bitwje potrjehennych wobalamy a hojimy! Tam njezczužime a nječłowške, tu czužime a miki waschnje! Stot njeuwkne, a druge stworjenje se swojeho pschinarodzeneho, husto krowelacznego, dziwjeho waschnja njemóže wustupicz. Ty pak, człowjecze, so Božej lubosći a krašnosći pschezo bóle bližich! Ty masch swobodu, so to s najmjenšcha samóžesch. Wošebje jako kšesćijan kmesch po tym Ssynu teho žiweho Boha pschezo dale a dale do Božeho snamjenja a jeho podomnosce so pschemenicž a dacž pschestworicz. Kajta radošč! Kajta čerjenje, so šebi šaspewamy:

Hdyž dobrotu ja činju ludžom,
Tež hdyž mje čłowške wóčžo njewidži,
A rad a lubje pomham wšchudžom,
Dha, luby Božo, podobny šym čži,
Kiž junu šwět šy stworil s lubosču
A hiščeže šđeržich jón se šmilnosču.

Čłowjecze Bože snamio k jeho podomnosći, wješel so nad tym! Njedweluj! Njech je to w minjenych, runje tak mjenowaných roššwětlenných čašach so wudawalo a prajilo: My wšcho lepje wemy: „wón je so se škota roššwimal dale a wysche! Hiščeže we šwěrinškich jahrodach jeho prjedownikow pokasuja.“ Myšle šwětlerjow šu runje w nowiškich čašach najnjerosomnišche a najšlubnišche wězy wunamkale, kotrež šu jich wjele šamo wo rošom a šbože pschinješle! Ty praj, šštož je tamny kral Alfons prajicz dyrbjal: „Sa to šo Bohu wšchědnje a kóždu hodžinu džakuju: so je mje rošomneho čłowjeka a niz torhaze šwěrjo čžyl dacž bycz; dale, so je mje ke kšesćijanštwu pschimjedl a mi njedal w póhanskej šleposći težazy wostacz.“

A ty, šromna kšesćjanka Boža, ty, žónška, kiž dženska do pobožnych rynka wošebje šluschesch, wostaš šromna! Dopomni šo, ššto pschi stworjenju šteji: „Bóh stwori jeju mužškeho a žónšku! Ty štejšich pornjo mužej, kaž je to Stworiczel hižom čžyl. Čašy šu šo minyle, hdyž žónška ničžo njeplacžesche, mejesche jeno dželacz a šo dricz a móžesche tebe muž kaž nělajku wěz kupicz a pschedacz. Wješel šo! Kóždy špewaj s wótzami:

Do wšcheje wěcznosce šo dyrbi mój duch
na to próžowacz,
So mohł šo bliže k tebi pošbēhacz.

Šamjen.

**Knježe, wotpuszcz mi, so bych prjedy schoł,
šwojeho nana pohrjebacz.**

(Luk. 9, 59 — 60.)

Mišionar Waldmeier raš młodemu Turžy w Šyriskej radžesche, so by tola do Europhy pučžowal a tam na škulach šwoje wjedjenje wudošpošnik. Młody Turka pak wotmolwi: „Sa dyrbjju

prjedy šwojeho nana pohrjebacz.“ Hdyž bu jemu na to šobuželenje wuprajene, so je šwojeho nana psches šmjercž šhubil, wotmolwi Turka, so je jeho nan hiščeže pschi dobrej strowosći a so je se šwojim šłowom jeno to prajicz čžyl, so ma najprjedy hiščeže wšche pschiškusnosce napschecžimo šwojemu nanej dopjelnicž a jeho dožiwicz. Tutón podawł dawa nam horjeka našpomnjene šłowo Luk. 9, 59 — 60 prawje šrosymicz. Našch Šbóžnik bēšche młodženzej pschirucžik: „Pój sa mnu!“ Tón pak bēšche wotmolwił: „Knježe, wotpuszcz mi, so bych prjedy schoł, šwojeho nana pohrjebacz.“ Ale Šesuf džesche k njemu: „Njech morwi šwojich morwých hrjebaju, ale ty dži a pschpowjedaj to kraleštwó Bože.“ Wšchelazy njewěrjazy ludžo šu tole čžitali a šu prajili: „Šlejcz tola, kaš twjerdu njezczužimu wutrobu Šhryštuš ma; wón šhnej dowolicž njecha, ani šwojeho nana k rowu pschewodžecz, šštož je tola kóždeho džesčžowa šwjata pschiškusnoscz.“ A wēšče je šo nēšotremužkuli wěrjazy kšesćjianej džiwno šdał, so tu Šhryštuš młodženzej tole žadanje dopjelnicž njecha. Tola tutón młodženz mēnjesche šwoje šłowo runje tak, kaž tamny młody Turka. Šeho nan bēšche hiščeže žiwý a strowý a tutón młodženz čžylšche halle po jeho šmjercži sa Šhryštuškom hič. Budžičšeli Šhryštuš jemu tole dowolił, dha jeho ženje wjazy wohladał njeby.

S teho pak šašo s nowa widžimy, so, hdyž šo nam w Božim šłowje nēščto džiwno šda, ta wina jeno na tym leži, so my tuto šłowo hiščeže prawje njerosymimy.

Pój sa mnu!

Hłós: Jezus, moja nadžija —

Šesuf woła: Sa mnu pój!
Šašlyšch jeho hłóš, o dušcha;
Wopušcz wšcho, wšmi kšičizil šwój,
Ššlěduj sa nim, kaž šo škuscha;
Šeno wón pučž k njeju je,
Šbóžny tón, kiž sa nim dže.

Duž krocž sa nim, kšesćžano,
Kiž čže takle lubje prošy;
Šeho pučža njeboj šo,
Šsyn-li špróžny, wón čže nošy;
S čžernjom tebi róže štu,
Wostanješch pschi Šbóžniku.

Sa nim šlěduj we wěrje,
Njedaj šej tu kšonu rubicz;
S njeje Šhryšta prawdoscz kče,
Kaš mohł we njei šbóžnoscz šhubicz?
Šnada wěrje wotanla
Šunu wrota Šalema.

Sa nim krocž we lubosći,
Wón budž dušche horža žadoscz;
Wo ničžo njech njerodži,
Šbóžnik budž jej trošcht a radošč;
Mēr, kiž šwět dacž njemóže,
Dawa Šesuf wutrobje.

Sa nim dži tež we horju,
Njeskorž, hdyž šo njebo mróčži;
Wón, twój wodžet k žiwjenju,
Šunu šbóžnu wěcznoscz wróčži
Tam, hdyž palny njebieske
Šhlódkli ščelju na tebe!

Sašowidjenje.

abo

czerpjenja wjedru t Bohu.

(7. pokračowanje.)

Nascha hódra abo pucz sapocznje so na czopkym dnju julija, a tehodla nas proch jara czwiluje. Pucze bęchu s dzęla sje a psches te wjele rjepuchojte mosty, psches kotrež jęcz męjachmy, rostichabęchmy so kętro sęnlje. Sako bęchmy psches 186 wjerstow pucza sa sobu wostajili, pschindžęchmy do Nowgoroda, kotryž je wuwokane męsto, wuwokane sęwojich starožitnosczow a 62 zyrkwojow dla, kotrež maja rjenje poskoczene wężne wjerchi abo kuple. We hłownej zyrkwi abo katedrali pokasuje so zupym puczowarjam kaschez Swana abo Sana Wulkeho.

Krajina wokolo Nowgoroda je hórkojta (Wakdajste horiny hacž do njeje došahaju), bohacze wobwodžena a jara plódna. Nasch wyschski inspektor męjesehe nęotre sęakly a sęelowe žórka we wokolnosczęi Wokchowa sobu wobkędžbowacz a dyrhjesche so tam podacz, a sa druhich bę wokolnoscz morja Słmena jara sęajmatawa a sęawęelaza. Pschi pokodniščim boku tuteho morja puczowachy woni do „Stareje Rusy“ a pschindžęchu do krajnow pschi „Spelowje“ hacž t ręzy Polista. Krajiny wokolo Noristono sęu najrjęnsche zylęho Nowgorodského wjerchowstwa. Kraj je plódný, psches ręki a ręczki derje powodženy a psches sęelene kucziny porjęnscheny. Rjane lępy, najkrajniščę dubiny, powyschujaja krajinu wosęebnoscz tuteje wokolnosczę a wysche „Salzni“ widži wóczko s radošču sęumjaze wodopady. Sęhmjel wije so wyschudže wokolo sętomow a kęřow a czini, so sęu kęłódnę hajki czim lubosniščę.

Potom podachy so naschi puczowarjo (to ręka, czę, kotryž wyschského inspektarja pschewodžachy a s kotrymiž my w duchu sobu puczujemy) na pucz t sęjorej Seliger a t žóřkam Wolgi. Tudy je jara so pschemęnjaza krajina, a to hacž t wustupej sęumjateje Swanoweje ręczki. Pola teje sęameje ma Wakdajste horišczęo najbóle nahęe brjohi abo sęęęny a na nęotrych wjerščach je krajny wuhlad. Tola my njemóžemy so tudy dlęje sadžeržecz a so w krajnosczęi krajiny kumpacz, my dyrbimy dale do Ostaschkowa pschi sęjorej Seliger, hdžę nasche wóczko wyschudže wobrosčęene hórki, rjane sęahrody a kęłódnę haje wuhlada. Sęemjanste kubla a hrody leža rospróschene kólowokolo a dawaju sęwędčęenje wot teho, so jich wobhdlerjo rjanoscz rosšudžicz wjedža, a krajina dostawa psches nje napohlad wulkeho bohastwa.

My puczowachmy potom do Rischewa a pschi Woldsy hacž do Starizy a pschindžęchmy napóřledku hacž do męsta Tweru, hdžę so storo w zylým sęwęcze snate wodowody sapocznu, kotrež baltisęe morjo s kaspiskim swjajaju. (Pola Wyschneho Wokoczka sęu wyschelake spuschęadka, psches kotrež so po potrejbnosczęi woda pak do Twerzy, pak do Msta spuschęa a wodži.)

Twer leži tež w dobrej krajiny a zylę twarba męsta je tajka, tajkuž pola wyschitkich ruřowskich męstow teje sęameje wulkosczęe namakasz. Wono ma murjowane, s Wulkeho dzęla pak jenož drjewjane kęže a nęhdže 23 000 wobhdlerjom. My so tudy jeno kóřtki czas sadžeržimy, so bychmy czim ruczischo do Moskwy (Moskau) nutsčahnyč móhli. Dwaj dnjej trjebamy wot Tweru hacž do Moskwy.

W Moskwy bydli w krajny wuhotowanym sęwojim hrodže wjerch G. Sęewak je tež węsty czas s bydłom w sęęrosrodže. Sęso bydli khwilu w tym a tamnym hrodže na sęwojich wobęędčęenstwach a puczuję tež czasto we wukraju po dołhich czasach.

Wyschski inspektor je muž nęhdže 50 lęt stary, je kętro tořsty, ma częrwjane mjeswoczęo a jara wulku brodu. Sęeho wóczko hlada kručęe a wótrje wokolo so, a tola je czasto samróčęene, jako by wutrobu nęščto częžiko, tak so prawje njewęšč, hacž je to sęudoba

a hręschna tyschnoscz. Wón je kętro mjelczazy a ręczy jeno tehdom khwatnje, hdž lępy, pola a kufi widži, kotrež so derje wufnamjenjuja.

So czasęu sęonimy, so je tuto wobščęerne sęastojnstwo hacęe psched pjećimi lętami dostak a ma lęne nutspschindžęenje wjetsche dzęli wojęřski general pola Męmzow. Tola njęsęu hisčęe te dołhody sobu ličęene, kotrež jemu kublo pschinjęęe, kotrehož wužitk tak dołho częhnje, hacž sęwoje sęastojnstwo ma a wobstara. Tuto kublo leži njedaloko Nowgoroda. Wudawki, kotrež jemu psches puczowanja sęastojnstwa dla nastanu, dostanje hisčęe wysche teho sęarunane. Wjerch G., kotryž je wysoki kęžorski sęastojnik, je pak tež jedyn s najbohatschich sęemjanow Ruřowstęe a ma kubla, kotrychž rosščęer je pola nęotrych hisčęe njęsnata. Tola je nasch inspektor wyschitkón pschihot t temu sęęinił, so by so to staklo. Sa nęotre lęta budęeja wyschęe wumęřjene. Sęene s najrjęnschich wobęędčęenstwow pschi sęjorej Słmenu sęu psched kóřtkim wumęřili a wyschski inspektor częe sęwojemu knjęsęe tehodla rosprawy dacž wo sęwojim skutkowanju. Potom ma tež w blisčosczęi Moskwy jene kublo wumęřicz, częhož dla sęebi myšęli, so budęe dlęjschi czas we „sęwjatej Moskwy“, kotraž ma 30 pschedmęstow, wostacz dyrhjęcz.

Psches 10 lęt hižom je w Ruřowstęe a je Ruřowstęa nętko jęho domowina. Tola czasto sapopadnje jęho žadoscz po nęmskim wóřznym kraju, hdžę bęšęe junu sęwój statok męł; jęho wutroba žedži sa horami a dołami stareje domowiny. Sako bę do Ruřowstęe pschihot, bę s wučęerjom pola t. hrabje T., kiž w sęuřodstwyje pola wjercha G. njedaloko Nowgoroda bydlesche. Wón męjesehe 12 lęneho sęyna a 11 lętnu dzowku hrabje T. wučęicz. Sa to dosta lętnje 800 sęlębornych rublow, mőžęsche sęebi konja dzęřecz a sęmędžisęe je sęwójbu sęwojeho hrabje wobkhadžecz, jako by t njęj sękuschak. Pschindže-li wopyt abo sęwjeczęesche-li so nęłajki sęwjedęę w domje, njębu nęmski profesar — tak mjenowachy jęho najbóle — žęnje wufanřnyęny a wón sęmędžisęe so tež pschi sabawje wobdžęlicz. Sękowo w prawym czasęu a na prawym męřtnje ręczęane, pschihotowa jemu pucz t temu sęhodžęęku, na kotryž bu posdžischo stajęny. Sako junu wjerch G. wo tym ręczęesche, so so ruřowstęe wulke kubla a lępy jara hubjęnje wot-hladaja a tehodla prawy wužitk pschinjęęz njemóža, wuprajį profesar sęwoje męnjęnje s tak wobščęęnym a wustojnym wasch-njom, so jęho wjerch G. wot teho czasęa wjazy s woczow njęshubi. ale jemu sęastojnstwo poda, kotrež wón s wjękęlosczęu na so wsa. Sęrabja T. jęho puschęzi, hacžrunje męjesehe po kontrakčęe hisčęe lęto pola njęho wostacz, a czinjęsche to czim lubischo, dokęł bęščtaj jęho dzęęęzi psches dwęlętnu wučębu pola profesora wyschelake wędomosczęe derje nawuknyłej. Sęara wučęęny a mudry wjerch G. pójna hižom po přęnim lęčęe wyschelatu wjedęenoscz a wustojnoscz sęwojeho nowęho sęastojnika a pytny, so wjedžisęe wón tež tešame plódonjępliwje nałožicz. Wón derje widžęsche, so dyrbjaja so jęho dołhody pschi nowym hospodarstwyje a wotshladanju jęho kubłow a lęšow wo dzękacz kóřcz powyschicž. Tehodla postaji wón zupęho wučęerja, kotrehož sařdžęenoscz bę jemu storo zylę njęsnata, na męřtino, kotrež najlępsche dołhody pschinjęęe, a kotrež žadny privatny sęastojnik wyschkeho ruřowskęho knjęsa wjetsche njemęjesehe. Sęeho wyschski inspektor dopjelnį pak tež nanajrjęnscho na njęho stajęnu dowęru a njęje tufamęu žęnje njewužitnje wužitwak. Hacžrunje bę tehdom pschęschiwjęnje w Ruřstęe kętro husto a so tón a tamny psches pjenjęny sękšapnyč da; dha wón tola žęnje pjenjęny abo dary brał njęje, kotrež na to dzęchu, so by so jęho skutkowanje po tym pschemęniko. Sęeho bohastwo pak rosčęęsche wot lęta t lętu.

Hacžrunje tak rucęe bohastwo nadobny, njebę tola sębožowny, pschetož wón sęęesche sęam bjes dzęęzi a sęwójby we sęwęcze, a we wutrobje tečęsche bolostny kóř, sęčtož so jeno tehdom na

wobliczu wojnamjenjowasche, hdyž bě se swojimi myšlemi a saczu-
czeni ham.

W augusće bě krašne wjedro a pucžowanje wyšchšeho inspektarja bližesche ho ke kónzej. Pšezgo bliže a bliže pšchindže k Moskwy, k tej w zylým swěće wuwolanej Moskwy, kotraž ma tač sławnu historiju a podacžow počnu saubženosć. W lěće 1148 sažoži ju wulkowjěčch Jurij Włodomirowicz a Danilo Alexandrowicz posbže ju w lěće 1300 k hlownemu abo wjěčchow-
skemu městu, kž tež je we nim na hórkojtm posbženjenju sławny Kreml natwaril. Tuta twjerdbišna leži přjedž města, ma pjecz wrotow, 2 mostaj, wjele hrodow, kłóšctrow, 32 zyrkwjow a naj-
wyšchšchu wěžu zylého města, „Swan Wjelikij“, kotraž mjesesche mjes swojimi 22 swonami sławnu Hanu Swanownu, 480 000 puntow czežku. — Město a Kreml buschtaj we wschelafich cžafach a wot wschelafich knjezerjow, mjes kotrymiž Pětr Wulki wošebje pomjenowanja sažkuži, porješšenej. Pšes wulki wošen, kotryž w Napoleonowej pšchitomosći wot 15.—21. septembra lěta 1812 Moskwu wobšchodži, sahubi ho wot 9185 kžžow tač wjele, so jich jeno 2626 stejo wosta, a wot tyč běšche 2100 drjewjaných. Nješšcha a krašnišcha je Moskwa se swojimi 300 zyrkwjami (tač stare pišma praja, je do wohnja 1600 mēla) sažo s procha a s popjeka nastala a njelicžomne posčočane wjěšški a kuple blyšchčža ho pšchi swětle kónza s krašnym blyšchčžom a sybole-
njom. Alexander dasche k dopomnjenju na sanicženje Napoleon-
škeje mozg a namóžneho knježerstwa pšchnu zyrkej twarič a po-
šwječi ju Šhrystušej, našchemu Šbóžnikaj. Wona ma pjecz wjěčchow abo kuplow a 48 swonow. W kathedralnej zyrkwi kónuja ho rušowszj knjezerjo s wulkej šwječšišnu a w zyrkwi šwjateho Michala ho woni po šmjercži hrjebaju. W Kremlu je tež wulka a wošebna knihownja. Město rosče wot lěta k lětu, pšchitrywa wulki wobšchěr, pšchetož wona ma 6 milow we wob-
šahu, a něhdže 400 000 wobhdlerjow. Wokolnosć Moskwy je rjana a lubošna. Do kólawokolo ma wobrub abo paš rjaných kžžow a lětně bydla rušowskich bohattyč semjanow abo bohattyč pšchekupzow powjěššchujaja jeje wobšchěr a powjěššchujaja šwjěššelenje přenjeho napohlada. Š hornich pšchitwarokow tajkich kžžow wo-
šchewi ho wóčžko na wuhladu do krašneje, šchěroškeje, plódnaje wokolnosće.

Šdyž wyšchšchi inspektar hacž k přenim, k městu škusčazym kžžam pšchindže, potaji ho město pomaku do wječžorných šmērkw a jenož tu a tam blyškotachu a blyšchčžachu ho ščočane wěže zyrkwjow w pošlednich pruhach. Šokowokolo wscho woczichny, ale potom šapocža ho hudžba abo konzert, kotrehož runjeczja hewak nihdže na šemi njenamašch. Tuto šwonjenje njehodži ho lěpje wopšcháč, hacž je jo M. Mołgunow we swojim powjedaščku: „Profecziški šón“ čžinik, hdyž praji:

„Wšchudže bu čžiščina. Ma jene dobo šaklincža šwón šam hortach na Moskowskim wulkim hrodže Kremlu; sa nim šaklincža druhi, ščezži, a te šynki a šlincženje ho rosšchěrjachu, tač kóla na wobže, hdyž je šamjen do njeje čžišnjeny; šchepotajzj wot Kremla ho dale šnoschowachu; nješchchu a čžehnichu ho wot jeneje wěže k drugej a napjelnichu zylu wokolnosć s njewidomnym, ho k njeju walazym plómjenjom šynkow. Wone posbžhujaja dušchu šameje twjerdeje wutrobny, kotraž tuto šwonjenje šama a njewob-
čžezena wot štarosčžow wo wschědnj khlěb wuššchšchi. Pšchod městom njeje tuta mēšchēnza šynkow tač ropotna; dalokosć je te-
šame k nješchškim špěwam šhotowala, w kóždym šchepota radoščž a šahori w hnutaj dušchi wutrobne žadanje po wērnej pošucže a modlitwje. Š prawom rēla Moskwa to šwjate město; wono šamo jeno wobšchđži tute krašne wulke byrgle a w nej šnadž jeno šamej šrosšymi šakle čžłowjēč zyl njewidomnu móž zyrkw-
škeho šwonjenja.“

Tuto šwonjenje šapschija wutrobu wyšchšeho inspektarja tač šhlnje, tač hšchčže nihdy přjedy. Šwón pšchifaka pošončzej, so dyrbi pomakšcho jěč, so by tač prawje pošne wužiwanje tutych krašnych šynkow mēčž mohł. Šeho wostaji napohlad rjaných šahrodow šymneho, tehorošnja tež mješšche a wjěššche hrody a twarjenja, hacžrunje krašne w mrošocže pšchod nim ležachu, dofelž jeho wóčžko lēdma na wšchitku tu rjanosć pošhlada.

(Pšchidobnje dale.)

Wo modlenju.

W septembri lěta 1871 ležachu we franžowskim mēšče Nancy wjazh tyšaz ranjených a šhoryč wojakow w lazarecže. Wošeršzj předarjo a diakonojo, kotřž jim trošch Božeho šłowa pšchinosch-
wachu, rosšžčłowachu mjes ranjených tež tač někotru rjanu knihu, mjes druhimi „modleššku knihu sa wojakow ewangelškeje wěry“, kotruž bēchu se Stuttgarta w mnohich exemplarach do Nancy poškšli. Duž jedny se špomnjených předarjom s tutej modlešškej knihu tež k jenemu šhoremu pšchitupi, kotryž pač s wutrobnej pšchecželuwosćžu rjefny: „Ša ho džakuju; prošchu, dajče ju rad-
šcho jenemu druhemu!“ Šako na to duchowny, se špodžiwanjom na njeho hladaššchi, ho jeho woprašča, hacž dha wón na swojim šhorokožu žaneje modlešškej knihi trjebáč njemóže, wotmolwi ranjeny wojak s jašnymaj woczomaj: „Wěšo jara derje; ale druhim je to šnano hšchčže trēbnišche! Ša šym ho wot šwojeje macžerje modlicž nawuknyč!“ F.

Špěwaj a džekaj.

Tole pšchibłowo je krašne wopšchijecže našcheho duchowneho a čžělneho žiwjenja abo mucžba, tač mamy šwoje duchowne a čžělně, nješchške a šemške powołanje tudy na šemi šjednocžičž. Še šwojej dušchu dyrbimy pšchego w Božej šlužbje štejecž, se šwojim čžělom pač k šlužbje čžłowjekam, a to tač, so s tym tež Božu šlužbu čžinimy, dla teho njemóže byč žane rosšžčelenje duchowných a čžělných šlužbow, ale šjednocženje wobojich. W tym myli ho wjele čžłowjekow, hdyž Božu šlužbu wot čžafneje šlužby džžeka a jej jako šebi napšchecžiwnej poštajeja. Šchtož šwoju rolu džžeka, tón tež s tymle čžafnym džžekom Bohu šlužži; a šchtož džž njedželu ke mišchi, šmē tež tam prošchčž wo čžafne šbože a tyeče.

Wšchelake s bliska a s daloka.

* Anjes šaraj Ššyčora w Minakale šwjecžesche 1. julija šwój 25 lětny wošadny jubilej. Wšchelake wopokajma lubošče s wošady wobšwědcžichu wutrobnu pšchiwššlivosćž wošadny, w kotrejž jubilar s bohattyč žohnowanjom 25 lēt jako dušchowpašnyč škutkuje. Šoh luby Anjes špoščž jemu hšchčže došhe lēta žohnowaneho škutkowanja w Minakalskej wošadže.

* Šsobotu 1. julija šwjecžesche tež knjes wyšchšchi wučer Šancžka šwój 25 lětny wošadny jubilej. Pšchod 25 lētami bu wón pšches njeboh knjesa šchulškeho radžičžela dr. Šilda šapokajany. Anjes šaraj Šššbark mēšesche w mjenje wošady rēčž na jubilara, ho škožujajo na to šłowo: „Ša a mój dom čžzemny temu Anjesej šlužičž.“ Šastupjerjo wošady pšchepodachu rjane dary a šwjatocžnosćž šłoncži ho s tym šamym šhērlušchom, tač pšchod 25 lētami: „Ach! wostaš pšchi naš s hnadu.“

* Zyrkwinska wyšchšnosćž we Šužizj bēšche šužiške wošady napominača, sa zyrkwje w naraššchej Šruškej, kotrež buchu pšches wójnu domachpštane, dary hromadžičž. Šo napominanje je šwjěššelazj wušpēch mēko. Še ho 6671 hriwnow nahromadžičko.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiščer a nakładnik: M. Šmeleč.